

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFØRENINGER.

Nr. 10.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 5. Marts 1893.

VI. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Abonnement paa
Kvindebladet „Hvad vi vil“
tegnes paa nærmeste Posthus.

Gift Kvindes Raadighed over det selverhvervede.

I den sveitserske Kanton Genève's Lovgivning agter man at indføre bl. a. nogle lignende Bestemmelser som dem, der findes i den danske Lov af 7. Maj 1880.

I Anledning heraf har Formanden for en Komité, Professor i Retsvidenskab ved Universitetet i Genève *L. Bridel*, henvendt sig til Folketingsmand *Fr. Bajer*, Ophavsmanden til ovennævnte Lov, for at faa at vide, hvilke Erfaringer man har gjort med Hensyn til den.

Følgende Erklæring er derefter sendt som Svar paa Forespørgslen:

„Efter vort Skøn er man almindelig tilfreds med den danske Lov af 7. Maj 1880 om gift Kvindes Raadighed over, hvad hun erhverver ved selvstændig Virksomhed. Denne Lovs Anvendelse støder ikke paa store Vanskeligheder, og den svarer i Almindelighed i Praksis til sit Formaal.“

Erklæringen er undertegnet af fem Navne, som man ellers ikke let vil finde samlede, nemlig: *Alberti*, Højesteretssagfører og Folketingsmand, *V. M. Amdrup*, Overretssagfører, *Svend Høgsbro*, Højesteretssagfører, *J. K. Lauridsen*, Overretssagfører og Folketingsmand, og *H. Matzen*, Professor i Retsvidenskab og Landstingsmand.

Om muligt, vil Hr. *Fr. Bajer* senere, til Brug for Komiteen i Kanton Genève, tilvejebringe nogle kritiske Udtalelser fra en sagkyndig dansk Myndighed med det For-

maal for Øje at gøre den paatænkte Lov bedre end den danske, som naturligvis har sine store Mangler, uagtet den 1880 betegnede et sikkert Fremskridt i Udviklingen.
(Meddelt.)

„Magdalene“ virker.

Maa jeg faa Plads i Kvindebladet for nogle Linjer, som jeg føler Trang til at fremkomme med i Anledning af en Artikel i samme Blads Nr. 7 med Overskrift „Magdalene virker“.

Det maa glæde hvert rettænkende Menneske, at den forbryderiske Lovgivning, som hjemler den offentlige Prostitution med samt dens umenneskelige Principer, mere og mere drages frem for Dagslyset og gøres til Genstand for Angreb. Det er ogsaa en Glæde at erfare, at Frelsens Hær optager et Redningsarbejde overfor de ulykkelige Kvinder, som er blevne Ofre for den nævnte Lovgivning. Men naar De paa Foranledning i samme Artikel udtaler, at *vi Kvinder*, som arbejder for Kvindens Ret, ingen Skyld ser hos de prostituerede Kvinder og altsaa heller intet har at tilgive dem, da mener jeg, at denne Udtalelse betydelig maa modereres.

Der findes sikkert mange blandt de elendige prostituerede Kvinder, som er komne i denne Ulykke uden megen Selvskyld, men der findes ogsaa mange frække og lastefulde Individer blandt dem, hvis Ulyst til Arbejde i Forening med forfængelig Pyntesygge fører dem i Fordærvelse. Man bør desuden aldrig lægge Skylden paa Fristelsen alene. Mennesket har fri Vilje og bærer selv Ansvar for sine Handlinger. Tager man dette Ansvar bort, nivellerer man Dyd og Last, Ære og Skændsel, Flid og Dovenskab, da svækker man Individets moralske Følelse, idet man undergraver Tro og Tillid til dens Modstandskraft. Stiller man Skøgen frem som skyldfri, berøver man ogsaa den agtværdige Pige hendes Ros — hun, som ved streng Flid erhverver det tarvelige Udkomme, hun nøjes med. Eller lad os som Modsætning

til Skøgerne fremdrage vore hæderlige Tjenestepiger, der udfører deres Hverv med Troskab. Ogsaa de kommer i Reglen fra Arbejderhjem. Ved at være en Hjælp for Husmoderen er de ofte til megen Velsignelse i vore Hjem og derigennem for Samfundet, hvis nyttige Medlemmer de er. Hvorimod Skøgerne er en Skændsel for vort Køn. De ødelægger mange Hjem og saar Fordærvelse i Samfundet. At samme Dom rammer de Mænd, der gør sig delagtige i de faldne Kvinders Brøde, er en Selvfølge.

Naar Kristus siger til Synderinden: Jeg dømmes dig ikke, saa tilføjer han: gaa og synd ikke mere. Vil disse faldne Kvinder forandre deres Levevis, ja, da bør de have fuld Tilgivelse, de bør modtages med Medfølelse og støttes og hjælpes frem med Kærlighed og Omsorg. Men Erfaring har desværre vist, at mange desuagtet vender tilbage til deres afskyelige Liv. De foretrækker det magelige Asyl, den offentlige Prostitution lokker dem med, saa længe de er unge. De betaler med et Liv i Vanære, og som oftest ødelægger de Sjæl og Legeme derved.

Ligeledes maa jeg have Lov til at udtale mig om en lignende Anskuelse, som fremføres i samme Artikel. Med et rask Pennestrøg gøres der en Sammenstilling af den Kvinde, der sælger sig — det vil sige gifter sig for at blive forsørget — og den Kvinde, der giver sig ind i den offentlige Prostitution. Dette er utilladeligt. Skal en fattig Pige, som har følt Armodens haarde Tryk og som kan se en bedre Fremtid i Møde, idet en velhavende Mand tilbyder hende Ægteskab, skal hun sammenstilles med en Skøge, fordi Ægteskabet fra hendes Side ikke er bygget paa det erotiske? Eller skal den Kvinde, hvem Skæbnen har nægtet at elske og blive genelsket, men som uagtet hun har Formue, dog foretrækker at virke i et Hjem fremfor at leve alene, skal hun stilles lige med en Skøge, hvis hun gifter sig uden at være forelsket? Vi kan sige om disse Kvinder, at de svigter Kærlighedsidealet; men en tro Hustru kan aldrig sammenlignes med en Skøge. Menneskenaturen er forskelligt sammensat. Mand og Kvinde kan mødes i aandelig Sympati i en eller